

3. Skat på arbejdsindkomst

3.1 Indledning

Skattereformerne gennem de seneste årtier har samlet set ført til markante nedsættelser af skatten på arbejdsindkomst, *jf. kapitel 2*. Formålet med skattereformerne har været at øge arbejdsudbuddet og dermed beskæftigelsen ved at styrke den økonomiske tilskyndelse til at arbejde flere timer og til at være i beskæftigelse fremfor at være på overførselsindkomst.

Marginalskatterne (dvs. skatten på den sidst tjente krone) er siden 1998 reduceret over hele indkomstskalaen – navnlig gennem afskaffelsen af mellemskatten, forhøjelserne af topskattegrænsen og indførelsen af beskæftigelsesfradraget. Det skønnes, at skattereformerne siden 2002 isoleret set har øget arbejdsudbuddet svarende til ca. 39.000 fuldtidspersoner og derigennem bidraget til at øge BNP strukturelt med 32 mia. kr.¹⁰ Skattereformer, som øger arbejdsudbuddet – og dermed beskæftigelsen og den samlede velstand – ved at reducere skatten på arbejdsindkomst, øger også indkomstforskellene. Skattereformerne siden 2002 skønnes isoleret set at have øget indkomstforskellene i Danmark med ca. 1,4 pct.-point målt ved Gini-koefficienten¹¹.

Det er imidlertid ikke alle typer skattenedsættelser, der har lige stor virkning på arbejdsudbuddet og indkomstforskellene. Det er generelt sådan, at de typer skattenedsættelser, der medfører de relativt største forøgelser af arbejdsudbuddet og velstanden også indebærer relativt store forøgelser af indkomstforskellene. Modsat vil de typer af skattenedsættelser, der medfører de relativt mindste forøgelser af arbejdsudbuddet og velstanden, som hovedregel også indebære relativt små forøgelser af indkomstforskellene. Ved tilrettelæggelsen af skattereformer er der derfor typisk tale om en afvejning mellem på den ene side hensynet til at opnå en stor arbejdsudbuds- og velstandsfremgang (dvs. større efficiens) og på den anden side hensynet til indkomstfordelingen.

Dette *trade-off* mellem efficiens og fordeling belyses nærmere i dette kapitel med udgangspunkt i seks forskellige hypotetiske skattelettelser, der alle medfører et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr., *jf. afsnit 3.2*. Kapitlet giver en indføring i baggrunden for de forudsatte virkninger på arbejdsudbuddet af ændringer i indkomstskatterne, *jf. afsnit 3.3*, og forklarer mere detaljeret om virkningerne af de seks hypotetiske skattelettelser med udgangspunkt i de regnemoder, der anvendes af de økonomiske ministerier, *jf. afsnit 3.4*. Endelig belyses virkningerne på indkomstfordelingen, *jf. afsnit 3.5*.

---

¹⁰ Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 114 af 18. november 2016.

¹¹ *Ibid.*

3.2 Sammenhæng mellem efficiens og fordeling

Indkomstkatternes primære formål er at bidrage til at finansiere de offentlige udgifter. Indretningen af skattesystemet har imidlertid også en række afledte virkninger på folks adfærd, herunder blandt andet beslutningen om, hvor meget og hvor intensivt man ønsker at arbejde. Der er teoretisk og empirisk belæg for, at højere skat på arbejdsindkomst isoleret set reducerer arbejdsudbuddet og dermed beskæftigelsen. Optrækningen af indkomstkatter indebærer således en række velstandsmæssige omkostninger i form af lavere beskæftigelse og produktion. Det kaldes også for efficienstab¹².

Beskatningen af fx arbejdsindkomst bør derfor som udgangspunkt altid indrettes så *efficient* som muligt – dvs. på en måde, der begrænser omfanget af uønskede afledte adfærdsvirkninger mest muligt. Efficienstabet ved en skat eller skatteændring kan fx måles ved den afledte reduktion af beskæftigelsen – og dermed produktion og velstand – som den pågældende skat eller skatteændring giver anledning til. Skattenedsættelser, som indebærer en forholdsvis stor efficiensgevinst, er kendetegnet ved en relativt høj såkaldt *selvfinansieringsgrad*. Selvfinansieringsgraden viser, hvor stor en andel af mindreprovenuet fra en skattenedsættelse, der skønnes at "komme tilbage til statskassen" via adfærdsvirkninger i form af øget arbejdsudbud mv. En høj selvfinansieringsgrad betyder med andre ord, at en skattenedsættelse i relativt stort omfang "finansierer sig selv" gennem afledte adfærdsvirkninger.

Beskatningen af arbejdsindkomst indrettes imidlertid også under hensyntagen til virkningen på *indkomstfordelingen* i samfundet. Indkomstkatterne reducerer forskellene i befolkningens disponible indkomster og bidrager dermed til at udjævne forskellene i forbrugsmuligheder mellem højt- og lavtlønnede og mellem beskæftigede og ikke-beskæftigede¹³. En nedsættelse af skatten på arbejdsindkomst vil derfor typisk øge indkomstforskellene, fx målt ved *Gini-koefficienten*¹⁴. Jo større stigning i Gini-koefficienten, en given skattenedsættelse giver anledning til, desto større forøgelse af indkomstforskellene.

I indretningen af beskatningen af arbejdsindkomst vil der typisk være et *trade-off* mellem efficiens og indkomstfordeling. Dvs. at en højere grad af skattemæssig efficiens alt andet lige kun kan opnås på bekostning af større forskelle i de disponible indkomster. Således vil skattenedsættelser, som er forbundet med store effici-

¹² Efficiens betyder, at samfundets ressourcer anvendes på den mest effektive måde, og dermed giver det størst mulige udbytte/produktion.

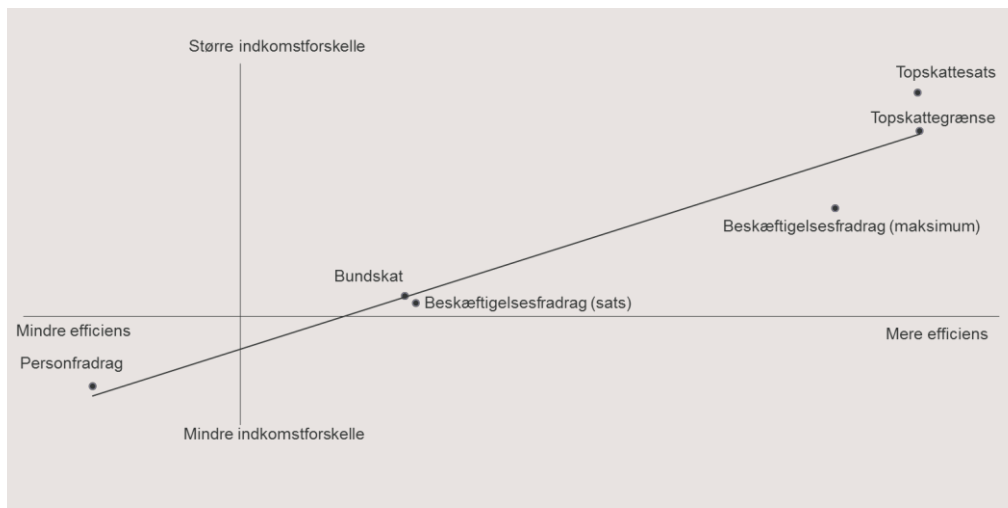
¹³ Herudover bidrager indkomstkatterne i stort omfang til finansieringen af de offentlige indkomstoverførsler, der også udjævner forskellene i de disponible indkomster og forbrugsmulighederne.

¹⁴ Gini-koefficienten opsummerer indkomstforskellene i et enkelt tal. En Gini-koefficient på 0 angiver en helt lige fordeling af indkomsterne, mens en Gini-koefficient på 1 (=100 pct.) betyder, at én person modtager al indkomst i økonomien. Dvs. jo mindre Gini-koefficienten er, jo mindre er indkomstforskellene i økonomien.

ensgevinster (dvs. høje selvfinansieringsgrader), typisk øge indkomstforskellene forholdsvis meget, mens skat-tenedsættelser med lave selvfinansieringsgrader typisk vil påvirke indkomstforskellene i mere begrænset omfang.

Sammenhængen mellem efficiens og indkomstfordeling for en række hypotetiske ændringer i indkomstbeskatningen er illustreret i *figur 3.1*, hvor den vandrette akse viser ændringer i efficiensen målt ved selvfinansieringsgraden, mens den lodrette akse viser ændringer i indkomstforskellene målt ved Gini-koefficienten. Dette illustrerer, at der er et tydeligt trade-off mellem efficiens og fordeling.

Figur 3.1. Sammenhæng mellem efficiens og indkomstfordeling ved forskellige hypotetiske skattelettelser

Anm.: Den vandrette akse viser selvfinansieringsgraden, mens den lodrette akse viser ændringen i Gini-koefficienten ved seks hypotetiske skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu.
Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

Når man betragter en række forskellige hypotetiske skattelettelser, der hver indebærer et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr., så vil de største efficiensgevinster kunne opnås via lavere skat for de højeste indkomster – enten gennem en lavere topskattesats eller en højere indkomstgrænse for topskatten. Disse ændringer vil imidlertid også indebære relativt store stigninger i indkomstforskellene, *jf. figur 3.1*.

Omvendt vil mere generelle skattelettelser – fx i form af en lavere bundskattesats – indebære mindre efficiensgevinster, men vil også have betydeligt mindre virkning på indkomstforskellene. Lavere indkomstskat via en forøgelse af personfradraget vil isoleret set reducere indkomstforskellene, men vil samtidig indebære et decideret efficiensstab (svarende til en negativ selvfinansieringsgrad).

Baggrunden for, at nedsættelser af topskatten indebærer større selvfinansierungsgrader og større fordelingsvirkninger end andre skatter, er grundlæggende, at indkomstbeskatningen er *progressiv*. Dvs. at marginalskatten stiger i takt med, at indkomsten stiger. Det skyldes blandt andet topskatten, som først sætter ind ved en forholdsvis høj indkomst, og derfor kun betales af knap 10 pct. af skatteyderne. Topskatten har derfor en relativt kraftig omfordelende virkning, og en nedsættelse af topskatten vil således øge indkomstforskellene forholdsvis meget. Samtidig har topskatten også en relativt kraftig adfærdsvirkning for de berørte og indebærer således et forholdsvis stort efficienstab i udgangspunktet. En nedsættelse af topskatten vil derfor også være forbundet med en relativt høj selvfinansierungsgrad.

Et højere maksimum for beskæftigelsesfradraget, hvor satsen fastholdes, således at indkomstgrænsen for det maksimale beskæftigelsesfradrag øges, vil også have en relativ stor selvfinansierungsgrad, dog lidt mindre end for topskatten, *jf. afsnit 3.4*. Samtidig har en forhøjelse af maksimum for beskæftigelsesfradraget en noget mindre virkning på indkomstforskellene, svarende til omtrent halvdelen af virkningen af at nedsætte topskatten.

Beregning af selvfinansierungsgrad og indkomstforskelle

Der er betydelig usikkerhed knyttet til den konkrete størrelsesorden af de afledte adfærdsvirkninger af skatteændringer – og dermed om størrelsen af selvfinansierungsgraden. Der er dog mindre usikkerhed om den relative forskel mellem selvfinansierungsgraderne for de forskellige typer af skatteændringer¹⁵.

Med de regnemetoder, der anvendes af de økonomiske ministerier, skønnes en nedsættelse af topskattesatsen svarende til et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. at indebære en selvfinansierungsgrad på godt 31 pct., *jf. tabel 3.1*. Selvfinansierungsgraden måler konkret den isolerede provenugevinst for det offentlige, der følger af de afledte adfærdsendringer ved en lavere skat opgjort i procent af det umiddelbare mindreprovenu efter tilbageløb af moms og afgifter. Virkningen af de forskellige skatteændringer og beregningen af selvfinansierungsgraden er forklaret nærmere i *afsnit 3.4*.

Til sammenligning skønnes en forøgelse af satsen for beskæftigelsesfradraget – ligeledes svarende til et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. – at indebære en selvfinansierungsgrad på ca. 8 pct., mens en nedsættelse af bundskattesatsen skønnes at have en selvfinansierungsgrad på ca. 7½ pct., *jf. tabel 3.1*. Selvfinansierungsgraden ved en nedsættelse af bundskattesatsen svarer således til ca. ¼ af effekten ved en nedsættelse af topskattesatsen.

---

¹⁵ De beregnede selvfinansierungsgrader afhænger i nogen grad af størrelsen af de betragtede skatteændringer, *jf. appendiks 3B*. Navnlig ved ændringer i topskatten og maksimum for beskæftigelsesfradraget kan selvfinansierungsgraden variere forholdsvis meget med størrelsen af skatteeftelsen.

Tablet 3.1. Selvfinansieringsgrader og ændring i Gini-koefficient ved forskellige skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

	Selvfinansieringsgrad (pct.)	Ændring i Gini-koefficient (pct.-point)
Højere personfradrag	-6,8	-0,09
Lavere bundskattesats	7,6	0,03
Højere sats for beskæftigelsesfradraget	8,1	0,02
Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget	27,4	0,15
Lavere topskattesats	31,2	0,28
Højere topskattegrænse	31,3	0,24

Anm.: Selvfinansieringsgraderne er beregnet med afsæt i seks hypotetiske skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu. Ændringen i indkomstforskellene målt ved Gini-koefficienten er opgjort uden adfærdsvirkninger, dvs. ekskl. de ændringer i arbejdsudbuddet, som de hypotetiske skattelettelser giver anledning til. Beregningerne er baseret på 2025-regler og opgjort i 2017-niveau. De afledte virkninger af en skattelettelse kan generelt ikke antages at vokse proportionalt med størrelsen af skattelettelsen. I *Appendiks 3B* er også vist virkning på arbejdsudbud, selvfinansieringsgrader, ændring i Gini-koefficient mv. ved skattelettelser på hhv. 1 og 3 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu.

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

De beregnede afledte virkninger på indkomstforskellene målt ved Gini-koefficienten omfatter alene de umiddelbare (statiske) fordelingsvirkninger, dvs. virkningerne af ændret adfærd på indkomstfordelingen medregnes ikke. Fordelingsvirkningerne tager således alene udgangspunkt i registerbaserede oplysninger om indkomster og skattebetaling. De statiske fordelingsvirkninger afspejler imidlertid ikke betydningen af den generelle indkomstmobilitet i befolkningen, herunder mobiliteten i tilknytningen til arbejdsmarkedet. Over tid vil mange således ændre placering i indkomstfordelingen, og alle personer vil set over et helt livsforløb (op til flere gange) ændre status fra beskæftiget til ikke-beskæftiget eller omvendt. Derfor er det set over et længere tidsrum ikke de samme personer, som vedvarende påvirkes af fx en nedsættelse af topskatten eller en forøgelse af beskæftigelsesfradraget.

En nedsættelse af topskattesatsen svarende til et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. skønnes at indebære en forøgelse af indkomstforskellene på 0,28 pct.-point målt ved Gini-koefficienten. Til sammenligning skønnes en tilsvarende nedsættelse af bundskattesatsen at øge Gini-koefficienten med 0,03 pct.-point. Størrelsen af fordelingsvirkningerne skal blandt andet ses i lyset af, at de samlede indkomstforskelle i Danmark er opgjort til 26,6 pct. i 2014 målt ved Gini-koefficienten, hvilket er et lavt niveau i en international sammenhæng¹⁶. Fordelingsvirkningerne af de hypotetiske skattelettelser forklares nærmere i *afsnit 3.5*.

¹⁶ Jf. *Fordeling og Incitamenten 2016*, Skatteministeriet, oktober 2016. I *Fordeling og Incitamenten 2017*, Økonomi- og Indenrigsministeriet, juni 2017, er Gini-koefficienten opgjort til 27,9 pct. i 2015. Dette lidt højere niveau afspejler delvist en ændring i opgørelsesmetoden, og tallet er således ikke helt sammenligneligt med tidligere beregnede tal.

3.3 Indkomstkatternes adfærdsvirkninger

Skatter påvirker folks adfærd på flere måder, blandt andet via ændringer i forbrugsmønstre, opsparings tilbøjelighed og arbejdsudbud. En række empiriske undersøgelser peger på, at højere skat på arbejdsindkomst har en klar tendens til at reducere arbejdsudbuddet, mens lavere skat på arbejde omvendt øger arbejdsudbuddet.

Den samlede virkning på arbejdsudbuddet ved en skatnedsættelse er overordnet sammensat af to effekter: En timeeffekt og en deltagelseeffekt. *Timeeffekten* angiver ændringen i *antallet af arbejdstimer* for personer, som allerede er i beskæftigelse, når skatten på arbejdsindkomst nedsættes. *Deltagelseeffekten* angiver (i modsætning hertil) ændringen i *antallet af personer, som er i beskæftigelse*, når den økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst øges.

I dette afsnit gives et forsimplet overblik over de to effekter. Adfærdsvirkningerne vedrørende timeeffekten er beskrevet mere detaljeret i *Appendiks 3A*.

Timeeffekten

Adfærdsmekanismerne knyttet til *timeeffekten* kan forsimplet illustreres via en hypotetisk situation, hvor der som udgangspunkt slet ikke findes indkomstkatter. I dette simple eksempel kan en person grundlæggende vælge mellem, hvor meget han vil arbejde, og hvor meget han vil holde fri. Jo mere han arbejder og dermed tjener, desto mere kan han købe af forbrugsgoder (tøj, mad, serviceydelser osv.). Til gengæld vil han også have mindre tid til rådighed til andre (ulønnede) aktiviteter som fx børnepasning, tid med familie og venner, uddannelse, rejser, sport etc. En typisk person vil ønske både at have en vis mængde forbrug og en vis mængde fritid. Personens afvejning – ofte kaldet præferencer – mellem henholdsvis forbrug og fritid vil i praksis vise sig ved, hvor meget personen vælger at arbejde.

Nu antages det, at der indføres en skat på arbejdsindkomst i form af en simpel proportional-skat på 50 pct. Det betyder, at personen nu skal betale 50 kr. i skat, hver gang han tjener 100 kr. mere. Dermed opnår vedkommende kun 50 kr. ekstra til forbrug, hver gang hans indkomst stiger med 100 kr., mod før 100 kr. Det fører til to modsatrettede effekter på personens arbejdsudbud, som kaldes *indkomsteffekten* og *substitutionseffekten*.

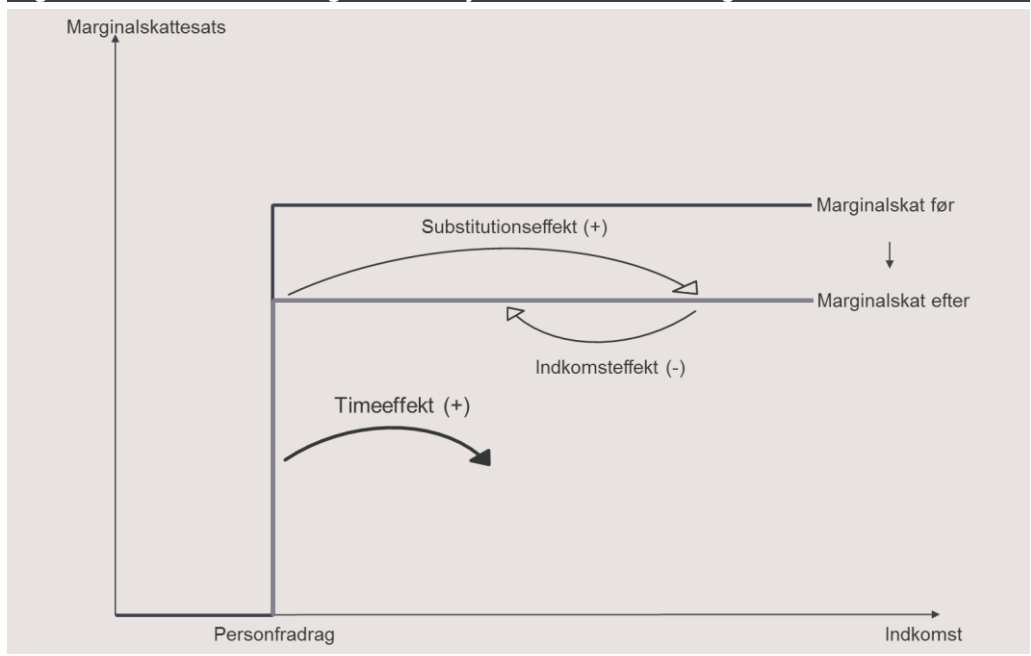
Indkomsteffekten afspejler virkningen af, at indkomstkatten umiddelbart reducerer personens disponible indkomst og dermed hans samlede forbrugsmulighed. Indkomsteffekten trækker derfor isoleret set i retning af, at personen vil vælge at arbejde *mere* – og dermed ofre noget fritid – for at begrænse nedgangen i forbrugsmulighederne.

Substitutionseffekten afspejler derimod virkningen af, at indkomstskatten ændrer "bytteforholdet" mellem forbrug og fritid. En ekstra times arbejde giver nu en mindre forøgelse af forbrugsmulighederne end før, mens fritid fortsat er ubeskattet. Man kan også sige, at indkomstskatten får "prisen" på arbejde til at stige. Derfor er det alt andet lige blevet mere attraktivt at holde fri end at arbejde. Substitutionseffekten trækker således isoleret set i retning af, at personen vil vælge at arbejde *mindre* og holde mere fri.

Den samlede effekt på personens arbejdsudbud afhænger af personens præferencer for henholdsvis forbrug og fritid, dvs. styrkeforholdet mellem indkomst- og substitutionseffekten. Hvis substitutionseffekten er stærkere end indkomsteffekten, vil en højere marginalskat samlet set få personen til at reducere sit arbejdsudbud og holde mere fri, mens en lavere marginalskat vil have den modsatte effekt.

Mekanismen bag timeeffekten er illustreret i *figur 3.2*, der viser virkningerne af en *nedsættelse* af marginalskatten (dvs. den modsatte situation af indførelse af en skat) i et helt simpelt skattesystem med en proportional skattesats og et personfradrag. Alle personer med indkomster over personfradraget vil få en lavere marginalskat og vil dermed opleve en forøgelse af den økonomiske gevinst ved en times ekstra arbejde. Det vil isoleret set give anledning til en substitutionseffekt, som trækker i retning af et *højere* antal arbejdstimer (og dermed også højere indkomst), jf. *pilen mod højre i figur 3.2*.

Figur 3.2. Timeeffekt: Ændring i antal arbejdstimer ved lavere marginalskat

Anm.: Stileret figur.

Nedsættelsen af marginals-katten vil samtidig øge den disponible indkomst og dermed også forbrugsmulighederne ved et uændret arbejdsudbud. Det giver anledning til en indkomsteffekt, som isoleret set trækker i retning af et lavere antal arbejdstimer (og dermed en lavere indkomst), *jf. pilen mod venstre i figur 3.1*. De empiriske erfaringer peger i overvejende grad på, at substitutionseffekten dominerer indkomsteffekten, *jf. appendiks 3A*, dvs. at arbejdsudbuddet kan ventes at stige ved en lavere marginals-kat.

Deltagelseeffekten

Deltagelseeffekten angiver ændringen i *antallet af* beskæftigede, når den økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst ændres. Mens timeeffekten angiver de *marginale* ændringer i arbejdsindsatsen – i form af flere eller færre arbejdstimer – for personer, der i forvejen er i beskæftigelse, så afspejler deltagelseeffekten virkningen af et mere grundlæggende valg mellem *enten* at være i beskæftigelse (på fuld tid) eller *slet ikke* at være i beskæftigelse.

Adfærdsmekanismerne bag deltagelseeffekten afspejler overordnet den antagelse, at jo større fremgang der kan opnås i den disponible indkomst ved at være i beskæftigelse frem for på overførselsindkomst, jo flere vil – alt andet lige – vælge at være i beskæftigelse. Hvis det – meget forsimplet – antages, at den enkelte frit kan vælge mellem, om han vil arbejde eller være på overførselsindkomst, og at valget afhænger af den økonomiske gevinst (og dermed fremgangen i forbrugsmuligheder) ved at være i beskæftigelse, så kan en nedsættelse af skatten på arbejdsindkomst påvirke dette valg, således at nogle personer ændrer adfærd fra slet ikke at arbejde til at være fuldt beskæftigede¹⁷.

Den økonomiske tilskyndelse til være i beskæftigelse kan måles ved det såkaldte *forskelsbeløb*, der for den enkelte angiver forskellen (i kroner) mellem den disponible indkomst som beskæftiget og den disponible indkomst som overførselsmodtager. Jo mindre forskelsbeløbet er, jo mindre er (alt andet lige) den økonomiske tilskyndelse til at være i beskæftigelse¹⁸.

Mekanismerne bag deltagelseeffekten er illustreret i *figur 3.3*, hvor der er taget udgangspunkt i samme simple eksempel på en nedsættelse af marginals-katten som i *figur 3.2* ovenfor. Kurverne viser sammenhængen mellem indkomsten før skat (på den vandrette akse) og den disponible indkomst efter skat (på den lodrette akse).

¹⁷ Det er ikke umiddelbart muligt at afgøre, hvad der for den enkelte udgør et tilstrækkeligt økonomisk incitament til at være i beskæftigelse.

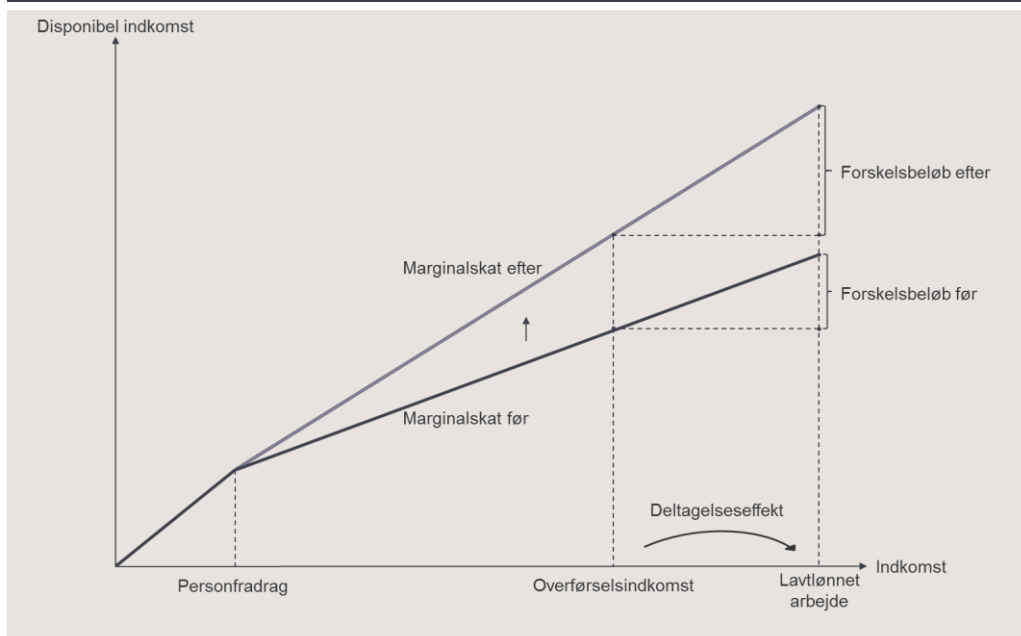
Det skyldes generelt, at folk har forskellige præferencer mellem forbrugsmuligheder og fritid, samt at andre faktorer end økonomiske incitament kan have betydning for ønsket om at være i beskæftigelse. Derfor er det fx kun nogle blandt de ikke-beskæftigede personer, der ændrer adfærd ved en given ændring i de økonomiske incitament til at være i beskæftigelse.

¹⁸ Den økonomiske tilskyndelse til at være i beskæftigelse måles også ved *nettokompensationsgraden*, der angiver forholdet – målt i procent – mellem den disponible indkomst henholdsvis som overførselsmodtager og som beskæftiget. En høj nettokompensationsgrad er udtryk for en begrænset økonomisk tilskyndelse til at være i beskæftigelse.

Forskellen mellem den disponible indkomst for henholdsvis en lavtlønnet beskæftiget og en overførselsmodtager kan aflæses længst til højre i figuren. Når marginalsatten sættes ned, øges den disponible indkomst for alle, som har en indkomst, der overstiger personfradraget. Det er illustreret ved, at kurven rykker opad. Både den lavtlønnede beskæftigede og overførselsmodtageren får en fremgang i disponibel indkomst, men forskelsbeløbet øges (og nettokompensationsgraden mindskes). Det giver sig udslag i en positiv deltagelseeffekt i form af højere beskæftigelse, fordi den økonomiske tilskyndelse til at have et job er blevet større.

Figur 3.3. Deltagelseeffekt: Ændring i antal beskæftigede ved højere forskelsbeløb

Anm.: Stiliseret figur.

Alle typer af skattenedsættelser indebærer i princippet en deltagelseeffekt, men der er betydelig forskel på størrelsen af effekten. Beskæftigelsesfradraget indebærer eksempelvis en særlig høj deltagelseeffekt, fordi fradraget alene reducerer skatten for de beskæftigede, hvorved deres disponible indkomster øges, mens overførselsmodtagernes økonomi er uændret.

Andre effekter på arbejdsudbuddet af lavere skat

I skøn for de afledte virkninger af ændringer i personskatterne indregnes efter ministeriernes sædvanlige regneprincipper alene virkninger af ændringer i det "kvantitative" arbejdsudbud - i form af time- og deltagelseeffekter, jf. ovenfor.

Ud over virkningerne på det kvantitative arbejdsudbud, kan lavere skat på arbejdsindkomst også styrke det kvalitative arbejdsudbud i form af øget produktivitet. Øget personlig produktivitet omfatter blandt andet større flid og omhu, øget fleksibilitet samt større geografisk og/eller faglig mobilitet. Dette kan bidrage til at øge indkomsten fx gennem lønforhøjelser og tillæg, forfremmelse etc. – uden at det nødvendigvis afspejler en forøgelse af det målte antal arbejdstimer. Derudover kan lavere skat på arbejdsindkomst også styrke det økonomiske incitament til øget uddannelse, hvilket isoleret set kan øge den personlige produktivitet. Produktivitetseffekter indgår ikke i ministeriernes beregninger af afledte virkninger af skatteændringer og forudsættes af have en omtrent neutral virkning på de offentlige finanser. Selvom disse effekter ikke kvantificeres, vil de dog have en positiv afledt virkning på den økonomiske vækst og den samlede velstand.

3.4 Selvfinsieringsgrader ved skatteændringer

I dette afsnit uddybes de provenu- og adfærdsmæssige virkninger af de seks hypotetiske skattelettelser, der blev omtalt i *afsnit 3.2*. Alle de betragtede hypotetiske skattelettelser indebærer et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr.¹⁹, *jf. søjle (1) i tabel 3.2*, men har derudover to typer af afledte effekter, som påvirker de offentlige finanser. Det drejer sig om automatisk tilbageløb og dynamiske provenuvirkninger.

Automatisk tilbageløb afspejler, at politikændringer, der har en umiddelbar (direkte) virkning på de disponible indkomster, også vil påvirke det offentlige indtægter fra moms og afgifter mv. gennem større eller mindre forbrug, selv om adfærdens antages at være uændret. Dvs. effekten fremkommer *alene* som følge af den umiddelbare ændring i den disponible indkomst. Med udgangspunkt i ministeriernes sædvanlige regneprincipper antages en såkaldt *tilbageløbsfaktor* på 24,5 pct. En umiddelbar skattelettelse på 5 mia. kr. (som indebærer en tilsvarende forøgelse af skatteydernes disponible indkomster) antages dermed via et højere privatforbrug "automatisk" at øge de offentlige indtægter fra moms og afgifter med godt 1,2 mia. kr. (24,5 pct. af 5 mia. kr.). På den måde reduceres det umiddelbare mindreprovenu til knap 3,8 mia. kr. opgjort efter tilbageløb. Det gælder for alle de seks hypotetiske skatteletter²⁰, *jf. søjle (2) i tabel 3.2*.

De *dynamiske provenuvirkninger* omfatter (i modsætning til det automatiske tilbageløb) de afledte effekter på den offentlige saldo, der følger af *ændret adfærd*. De dynamiske provenuvirkninger omfatter her alene den isolerede virkning på de offentlige finanser af de afledte ændringer i arbejdsudbuddet, dvs. ændringer i antallet af

¹⁹ Det er valgt at sammenligne skattelettelser, som giver anledning til samme umiddelbare mindreprovenu - fremfor samme provenuvirkning efter tilbageløb og adfærd - da dette indebærer mere sammenlignelige effekter på arbejdsudbud, selvfinsieringsgrader og fordeling.

²⁰ Størrelsen af det automatiske tilbageløb forudsættes alene at afhænge af størrelsen af den umiddelbare personskattelettelse, men ikke af typen af skattelettelse. Det indebærer eksempelvis, at den gennemsnitlige moms- og afgiftsbelastning af det højere private forbrug, som skattelettelsen giver anledning til, antages at være den samme ved en nedsættelse af bundskatten som ved en nedsættelse af topskatten.

arbejdstimer (timeeffekten) og i den strukturelle beskæftigelse (deltagelseseffekten), *jf. afsnit 3.3*. Der ses således bort fra eventuelle virkninger på produktiviteten, *jf. også boks 3.1*.

Tabel 3.2. Provenuvirkninger af hypotetiske skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

	Umiddelbar provenu- virkning (1)	Provenu efter til- bageløb (2)	Dynamisk provenu (3)	Provenu efter tilbageløb og adfærd (4)=(2)-(3)	Selvfinansie- ringsgrad (5)= $100 \cdot (3)/(2)$
	Mia. kr.				Pct.
Højere personfradrag	-5,0	-3,8	-0,3	-4,0	-6,8
Lavere bundskattesats	-5,0	-3,8	0,3	-3,5	7,6
Højere sats besk.fradrag	-5,0	-3,8	0,3	-3,5	8,1
Højere maksimum for besk.fradrag	-5,0	-3,8	1,0	-2,8	27,4
Lavere topskattesats	-5,0	-3,8	1,2	-2,6	31,2
Højere topskattegrænse	-5,0	-3,8	1,2	-2,6	31,3

Anm.: Beregningerne tager udgangspunkt i 2025-regler i 2017-niveau. For de typer skattelettelser, der påvirker den højeste marginalskat – lavere bundskattesats og lavere topskattesats – er det forudsat, at det skrå skatteloft for personlig indkomst nedsættes parallelt med ændringen i skattesatsen. Det dynamiske provenu afspejler alene ændringen i det kvantitative arbejdsudbud, og der indgår ikke eventuelle afledte effekter fra hovedaktionærers indkomsttransformation. Der tages forbehold for afrundinger.

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

Der er betydelig forskel på størrelsen af de dynamiske provenuvirkninger, *jf. søjle (3) i tabel 3.2*. Fx skønnes en nedsættelse af bundskattesatsen (svarende til et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr.) at indebære en dynamisk provenuvirkning på ca. 0,3 mia. kr., mens en tilsvarende nedsættelse af topskattesatsen skønnes at føre til et dynamisk provenu på ca. 1,2 mia. kr. Dette afspejler dels forskelle i de afledte arbejdsudbudsvirkninger, dels forskelle i de gennemsnitlige provenuvirkninger pr. ændret arbejdstime mv., *jf. nedenfor*.

På den baggrund kan den såkaldte *provenuvirkning efter tilbageløb og adfærd* beregnes, *jf. søjle (4) i tabel 3.2*. Virkningen efter tilbageløb og adfærd afspejler det samlede *strukturelle* mindreprovenu ved en skattenedsættelse, hvor det umiddelbare mindreprovenu er korrigeret for såvel de automatiske højere moms- og afgiftsindtægter som de dynamiske provenuvirkninger. Mindreprovenuet efter tilbageløb og adfærd skønnes fx at udgøre henholdsvis ca. 3,5 mia. kr. ved en nedsættelse af bundskattesatsen og ca. 2,6 mia. kr. ved en nedsættelse af topskattesatsen – vel at mærke når begge skattesatser reduceres svarende til et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr.

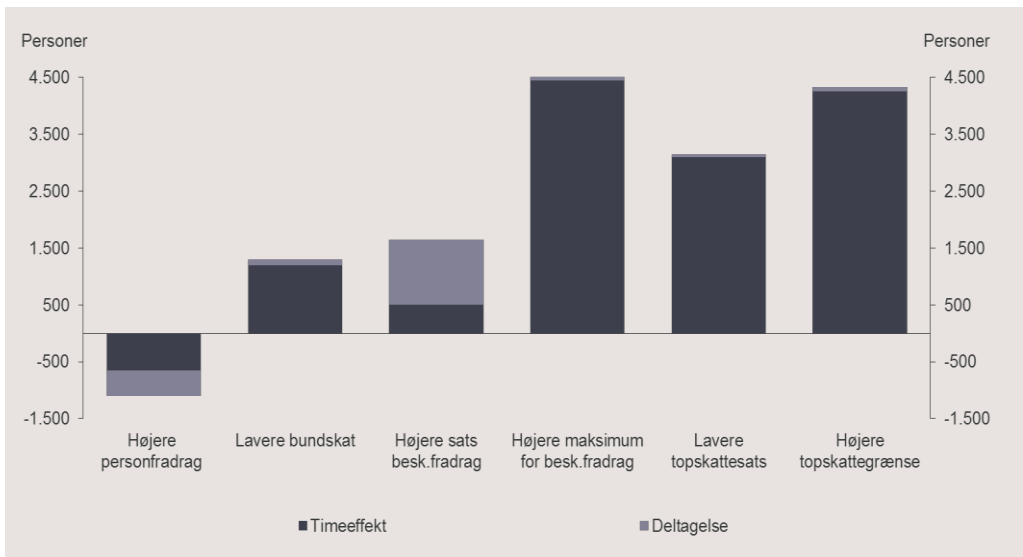
Størrelsen af de dynamiske provenuvirkninger kan måles ved *selvfinansieringsgraden*, der konkret angiver den dynamiske provenuvirkning målt i procent af mindreprovenuet efter tilbageløb, *jf. søjle (5) i tabel 3.2*.

Lempelser af topskatten og højere maksimum for beskæftigelsesfradraget indebærer relativt høje selvfinansieringsgrader i omegnen af 30 pct., mens lavere bundskattesats og højere sats for beskæftigelsesfradraget indebærer lavere selvfinansieringsgrader på omkring 8 pct. Selvfinansieringsgraden kan (som omtalt i afsnit 3.2) ses som et mål for, hvor stor en andel af det umiddelbare mindreprovenu efter tilbageløb, der "finansierer sig selv" – dvs. kommer tilbage til statskassen – via afledte adfærdsvirkninger²¹.

Virkninger på arbejdsudbud og dynamisk provenu

De afledte virkninger på arbejdsudbuddet af de hypotetiske skattelettelser kan opdeles i henholdsvis en timeeffekt og en deltagelseeffekt, *jf. afsnit 3.3*. Ændringerne i antallet af arbejdstimer som følge af timeeffekten kan omregnes til et ækvivalent antal fuldtidspersoner ved at dividere med arbejdstiden for fuldtidsbeskæftigede. Herved kan en samlet ændring i arbejdsudbuddet målt i personer opgøres for hver af de betragtede seks hypotetiske skattelettelser, *jf. figur 3.4*.

Figur 3.4. Virkninger på arbejdsudbuddet ved hypotetiske skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

Anm.: Beregningerne tager udgangspunkt i 2025-regler i 2017-niveau.
Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

²¹ De viste selvfinansieringsgrader udgør teknisk set såkaldte *ukompenserede* selvfinansieringsgrader. Det betyder, at der i beregningen af de dynamiske virkninger af de enkelte skattelettelser ikke er taget hensyn til, hvordan disse samlet set er finansieret. Dvs. der forudsættes implicit at foreligge finansiering af den del af mindreprovenuet, der ikke genindvindes via automatisk tilbageløb og dynamiske virkninger.

En forhøjelse af henholdsvis indkomstgrænsen for det maksimale beskæftigelsesfradrag og af topskattegrænsen indebærer de relativt største samlede arbejdsudbudsvirkninger.

Virkningerne af en højere sats for beskæftigelsesfradraget og en lavere bundskattesats er noget mindre, mens en forøgelse af personfradraget reducerer arbejdsudbuddet. Størrelsen af deltagelseeffekten er gennemgående ret beskeden sammenlignet med timeeffekten. Undtagelsen herfra er dog forhøjelsen af satsen for beskæftigelsesfradraget, hvor deltagelseeffekten udgør størstedelen af den samlede arbejdsudbudsvirkning.

De dynamiske provenuvirkninger af de seks hypotetiske skattelettelser kan ligeledes opdeles i bidrag fra henholdsvis timeeffekten og deltagelseeffekten, jf. tabel 3.3. Det dynamiske provenu fra en stigning i de allerede beskæftigedes arbejdsindsats via *timeeffekten* afspejler grundlæggende, at de berørte personers arbejdsindkomst og dermed skattegrundlaget stiger. Det øger isoleret set indtægterne fra personskatterne og fører desuden til en stigning i moms og afgifter mv.

Tabel 3.3. Dynamiske provenuvirkninger ved hypotetiske skattelettelser på 5 mia. kr. i umiddelbart mindre provenu.

	Dynamisk provenu i alt	Heraf timeeffekt			Heraf deltagelseeffekt
		Substitutionseffekt	Indkomsteffekt	I alt	
		Mio. kr.			
Højere personfradrag	-260	40	-170	-130	-120
Lavere bundskattesats	290	430	-180	260	30
Højere sats besk. fradraget	300	20	-20	10	300
Højere maksimum for besk. fradraget	1.040	1.130	-160	980	60
Lavere topskattesats	1.180	1.310	-140	1.170	10
Højere topskattegrænse	1.180	1.310	-150	1.160	20

Anm.: Se anm. til tabel 3.2.

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

De beregnede dynamiske provenuvirkninger af timeeffekten afhænger ikke kun af stigningen i antallet af arbejdstimer, men også af den individuelle timeløn for de personer, der berøres af den konkrete skatteændring. Der kan derfor være stor forskel på den gennemsnitlige provenuvirkning pr. (fuldtids)person afhængig af, hvilken type skat der lempes. Eksempelvis vil gennemsnitslønnen for de personer, der øger arbejdsudbuddet ved en nedsættelse af topskattesatsen, være højere end ved en forøgelse af indkomstgrænsen for det maksimale

beskæftigelsesfradrag. Derfor indebærer en nedsættelse af topskattesatsen en større dynamisk provenuvirkning end en forøgelse af indkomstgrænsen for det maksimale beskæftigelsesfradrag, selv om arbejdsudbudsvirkningen målt i personer er mindre.

Det dynamiske provenu af øget beskæftigelse via *deltagelseeffekten* afspejler dels øgede skatteindtægter som følge af et øget skattegrundlag, dels reducerede offentlige udgifter (netto for skat) til indkomstoverførsler (fordi færre personer er ledige). Endvidere indgår den afledte stigning i moms og afgifter mv. som følge af stigningen i de disponible indkomster ved øget beskæftigelse.

De anvendte regnemetoder følger ministeriernes sædvanlige regneprincipper, jf. *boks 3.1*. Disse regneprincipper for adfærdsvirkninger af skat på arbejde har blandt andet været anvendt af Skattekommissionen, jf. *Lavere skat på arbejde*, Skattekommissionens rapport, februar 2009. Metoderne er også dokumenteret i *Fordeling og Incitamenter 2002*, Finansministeriet, juni 2002.

Boks 3.1. Beregningsforudsætninger for arbejdsudbuddet

Til beregning af *timeeffekten* tages udgangspunkt i den funktionelle form fra *Frederiksen, Graversen og Smith (2001)*, "*Overtime Work, Dual Job Holding and Taxation*", hvor der skelnes mellem mænd og kvinder. Det forudsættes, at kvinder reagerer kraftigere end mænd, og der anvendes en gennemsnitlig lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1.

Ændringen i antal arbejdstimer omregnes til fuldtidspersoner ved at dividere med det gennemsnitlige årlige antal aftalte arbejdstimer for beskæftigede, der svarer til 1.642,8 timer, jf. *DA's lønstatistik*. Årsnormen er beregnet ud fra 222 arbejdsdage og $37/5 = 7,4$ arbejdstimer om dagen.

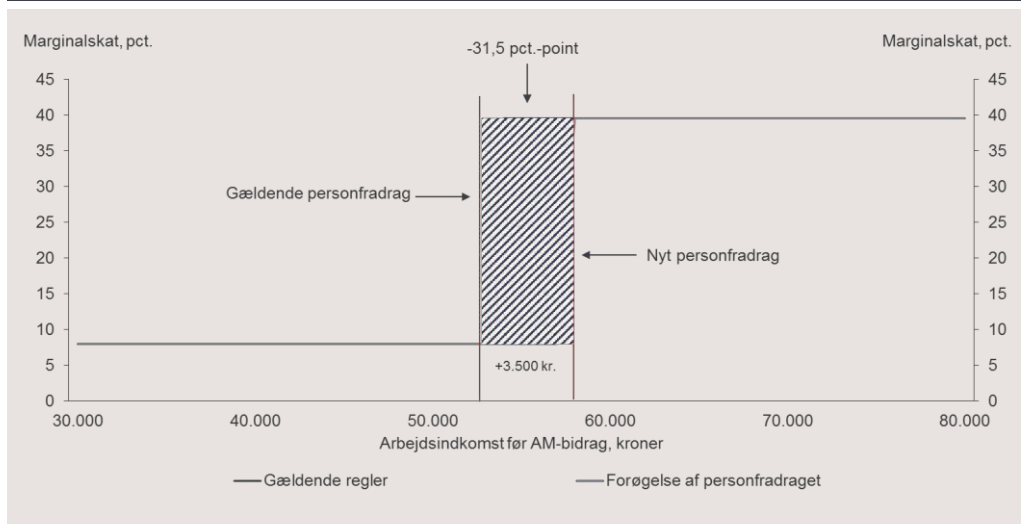
Deltagelseeffekten er baseret på en forudsætning om, at et fald i kompensationsgraden på 10 pct.-point dæmper den strukturelle ledighed med 0,7 pct.-point, jf. *Fordeling og Incitamenter 2002*, Finansministeriet. Samtidig er det for *efterlønsmodtagere* antaget, at erhvervsfrevkvensen blandt de 60-64-årige stiger med 1 pct.-point ved et faldt i kompensationsgraden på 10 pct.-point.

De beregnede time- og deltagelseeffekter afspejler alene ændringer i det kvantitative arbejdsudbud. Adfærdsvirkningerne af ændrede skatter kan dog også omfatte effekter på produktivitet mv., der også har betydning for den økonomiske velstand. I de beregnede adfærdsvirkninger kvantificeres disse effekter imidlertid ikke, idet produktivitetstigninger i den private sektor forudsættes at indebære nogenlunde parallelle forøgelser af skattegrundlagene og de offentlige udgifter. Det hænger sammen med, at højere private lønninger afledt af produktivitetstigningerne alt andet lige vil føre til højere overførselsindkomster (via satsreguleringen) og højere offentlige lønninger (via den såkaldte reguleringsordning, der er en del af de offentlige overenskomster). Dermed vil en produktivitetstigning (fx afledt af lavere skat) som udgangspunkt have en omtrent neutral virkning på den offentlige saldo, idet der dog kan være visse offentlige udgifter og indtægter, der ikke fuldt ud følger den almindelige lønudvikling.

Forhøjelse af personfradraget

Personfradraget er et bundfradrag, der gives ved beregning af bundskat/sundhedsbidrag, kommuneskat og kirkeskat. Personfradraget for personer over 18 år udgør 45.000 kr. (i 2017-niveau med 2025-regler), hvilket svarer til godt 53.000 kr. før arbejdsmarkedsbidrag²². For et umiddelbart mindre revenu på 5 mia. kr. kan personfradraget forhøjes med ca. 3.300 kr. før arbejdsmarkedsbidrag (svarende til godt 3.500 kr., når der også er korrigeret for skatteværdien af beskæftigelsesfradraget), jf. det skraverede areal i figur 3.5.

Figur 3.5. Forhøjelse af personfradraget

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

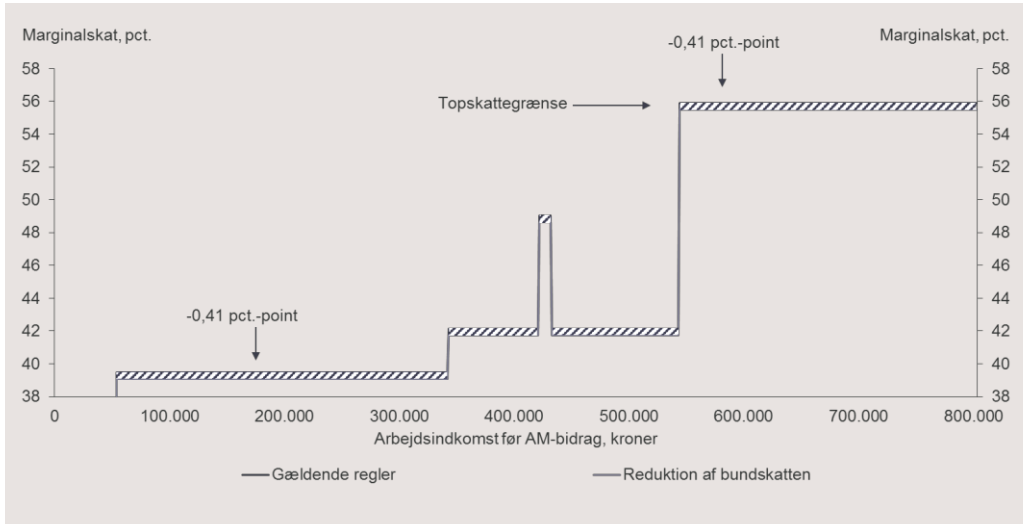
En forhøjelse af personfradraget for 5 mia. kr. skønnes samlet set at reducere arbejdsudbuddet med ca. 1.100 personer, hvoraf 650 personer skyldes en negativ timeeffekt, mens de resterende 450 personer afspejler en negativ deltagelseeffekt, jf. figur 3.4 ovenfor. Timeeffekten er samlet set negativ som følge af indkomsteffekten, idet der er mange personer med indkomster over grænsen for det nye personfradrag, som oplever en højere disponibel indkomst, mens kun de få skatteydere, der har indkomst mellem det oprindelige og det nye personfradrag, får en nedsættelse af marginalskatten. Deltagelseeffekten er ligeledes negativ, fordi den relative gevinst ved at være i beskæftigelse frem for på overførselsindkomst reduceres (nettokompensationsgraden bliver større). Forhøjelsen af personfradraget indebærer derfor et negativt dynamisk provenu på omtrent 1/4 mia. kr., hvilket svarer til en selvfinansieringsgrad på ca. -7 pct., jf. tabel 3.2 ovenfor.

²² Inkl. skatteværdien af det beskæftigelsesfradrag, der optjenes under personfradraget.

Nedsættelse af bundskattesatsen

Bundskattesatsen udgør 12,2 pct. med 2025-regler. Med et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. kan bundskattesatsen reduceres med knap 0,45 pct.-point. Det vil indebære en nedsættelse af marginalsatten med ca. 0,41 pct.-point²³ for alle skatteydere med en indkomst, der overstiger personfradraget (dvs. ca. 90 pct. af alle skatteydere), *jf. det skraverede felt i figur 3.6.*

Figur 3.6. Nedsættelse af bundskattesatsen

Anm.: Bemærk, at marginalskatteprocenten på den lodrette akse ikke starter ved 0 pct.
Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

En nedsættelse af bundskattesatsen for 5 mia. kr. skønnes at øge det samlede arbejdsudbud svarende til knap 1.300 fuldtidspersoner, *jf. figur 3.4.* Dette kan overvejende tilskrives en timeeffekt på 1.200 personer afledt af den lavere marginalsat, mens arbejdsudbudsvirkningen i form af deltagelseffekten udgør ca. 100 personer. Nedsættelsen af bundskattesatsen skønnes at indebære et dynamisk provenu på knap 0,3 mia. kr. – svarende til en selvfinansieringsgrad på ca. 7½ pct.

Forhøjelse af satsen for beskæftigelsesfradraget

Beskæftigelsesfradraget er et såkaldt ligningsmæssigt fradrag, der udgør 10,65 pct. af arbejdsindkomsten²⁴, dog højst 36.500 kr. (i 2017-niveau med 2025-regler).

²³ Når der korrigeres for arbejdsmarkedsbidraget på 8 pct., svarer nedsættelsen af bundskattesatsen med ca. 0,45 pct.-point til en reduktion af marginalsatten med ca. $0,45 \cdot (1 - 0,08) = 0,41$ pct.-point. Det er forudsat, at det skrå skatteloft nedsættes parallelt med nedsættelsen af bundskattesatsen. Det betyder, at nedslaget for det skrå skatteloft (i højskattekommuner) er uændret.

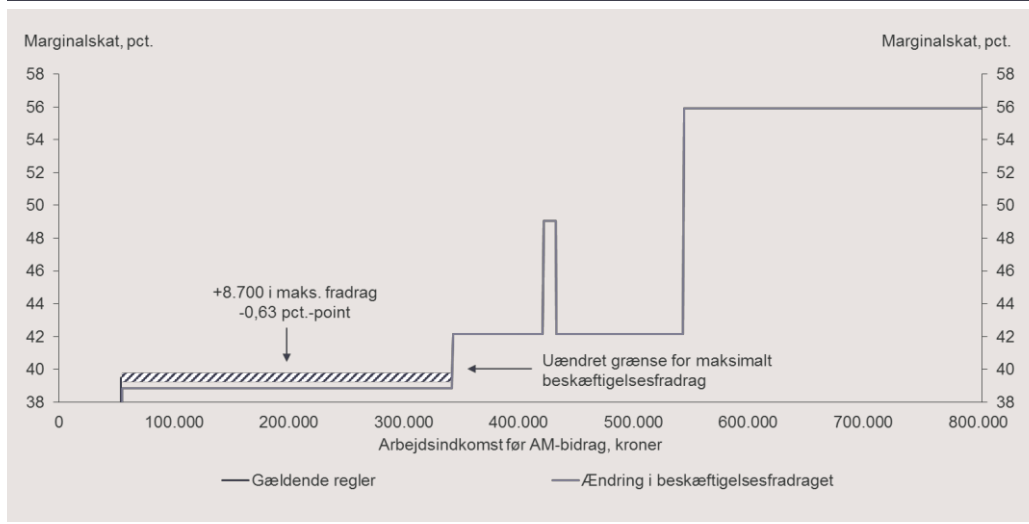
²⁴ Beregningsgrundlaget udgøres af grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget fratrukket indbetalinger til fradragsberettigede pensionsordninger.

Det maksimale beskæftigelsesfradrag opnås ved en arbejdsindkomst på 342.700 kr. for arbejdsmarkedsbidrag (i 2017-niveau med 2025-regler). For arbejdsindkomster op til dette niveau (og over niveauet for personfradraget) nedsætter det nuværende beskæftigelsesfradrag isoleret set marginalsatten på arbejdsindkomst med ca. 2,65 pct.-point²⁵. Beskæftigelsesfradraget gives alene til beskæftigede (med en arbejdsindkomst, der overstiger personfradraget) og berører derfor kun omkring 65 pct. af alle skattepligtige²⁶.

For et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. kan satsen for beskæftigelsesfradraget øges med 2,53 pct.-point, dvs. til 13,18 pct. Det forudsættes, at det maksimale beskæftigelsesfradrag øges parallelt med satsforhøjeisen (konkret med 8.700 kr. til 45.200 kr.), så det maksimale fradrag fortsat opnås ved en arbejdsindkomst på ca. 342.700 kr. (før arbejdsmarkedsbidrag). For indkomster op til dette niveau indebærer forhøjeisen af beskæftigelsesfradraget en reduktion af marginalsatten på arbejdsindkomst med ca. 0,63 pct.-point²⁷, jf. det skraverede felt i figur 3.7.

Figur 3.7. Forhøjeise af satsen for beskæftigelsesfradraget

Anm.: Bemærk, at marginalskatteprocenten på den lodrette akse ikke starter ved 0 pct.
Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

²⁵ Med 2025-regler udgør skatteværdien af beskæftigelsesfradraget 24,9 pct. i en gennemsnitskommune (ekskl. kirkeskat), dvs. beskæftigelsesfradraget reducerer marginalsatten med $0,249 \cdot 10,65 = 2,65$ pct.-point.

²⁶ Udover det almindelige beskæftigelsesfradrag blev der med 2012-skattereformen også indført et ekstra beskæftigelsesfradrag for enlige forsørgere, der udgør 6,25 pct. af arbejdsindkomsten, dog maksimalt 21.400 kr. (i 2017-niveau med 2025-regler). Det ekstra beskæftigelsesfradrag forudsættes at være uberørt af den hypotetiske forhøjeise af det almindelige beskæftigelsesfradrag.

²⁷ En forhøjeise af satsen for beskæftigelsesfradraget med 2,53 pct.-point reducerer i en gennemsnitskommune marginalsatten med $0,249 \cdot 2,53 = 0,63$ pct.-point (ekskl. kirkeskat).

En forhøjelse af beskæftigelsesfradraget for 5 mia. kr. skønnes at øge det samlede arbejdsudbud svarende til ca. 1.650 fuldtidspersoner, *jf. figur 3.4*. Dette kan overvejende tilskrives en deltagelseeffekt på ca. 1.150 personer. Deltagelseeffekten er betydelig, fordi forøgelsen af beskæftigelsesfradraget alene berører beskæftigede personer, hvorved den økonomiske gevinst – det såkaldte forskelsbeløb – ved at være i beskæftigelse frem for på overførselsindkomst øges (mens nettokompensationsgraden reduceres). Hertil kommer en forholdsvis beskeden timeeffekt på ca. 500 personer, som skyldes nedsættelsen af marginals-katten. Timeeffekten begrænses af, at der for indkomster over 342.700 kr. alene er tale om en forøgelse af den disponible indkomst (men ikke en nedsættelse af marginals-katten), hvilket giver anledning til en indkomsteffekt, som isoleret set reducerer timearbejdsudbuddet fra personer med indkomster over denne grænse. Forhøjelsen af satsen for beskæftigelsesfradraget skønnes samlet set at indebære et dynamisk provenu på i alt ca. 300 mio. kr., svarende til en selvfinansieringsgrad på ca. 8 pct.

Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget

Det maksimale beskæftigelsesfradrag opnås som nævnt ved en arbejdsindkomst på 342.700 kr. før arbejdsmarkedsbidrag (i 2017-niveau med 2025-regler). I forbindelse med de senere års forhøjelser af beskæftigelsesfradraget er satsen og maksimum for fradraget i kroner blevet forhøjet parallelt, så indkomstgrænsen for det maksimale fradrag har været uændret.

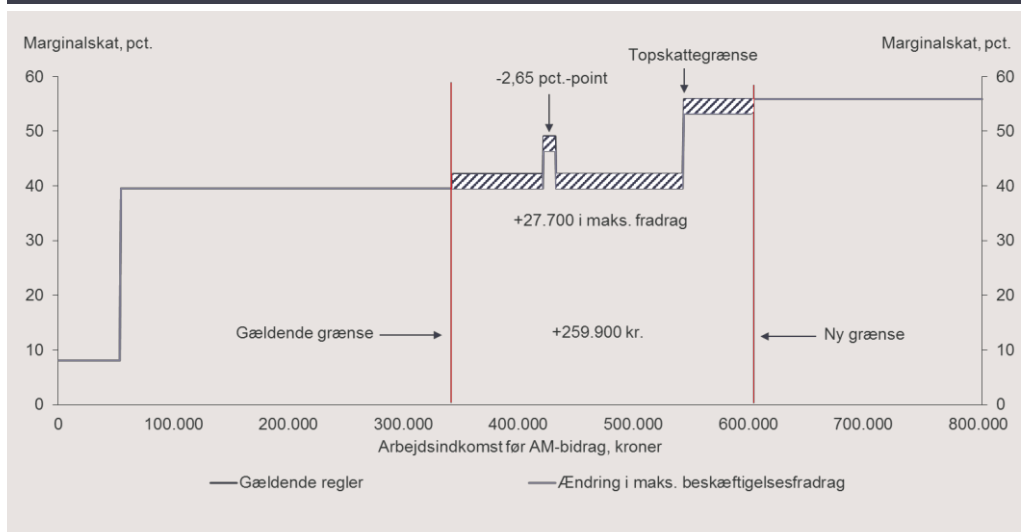
Alternativt kan det maksimale beskæftigelsesfradrag øges, mens satsen for beskæftigelsesfradraget fastholdes uændret. På den måde forlænges det indkomstinterval, hvor beskæftigelsesfradraget øges i takt med indkomsten, og beskæftigelsesfradraget vil derfor først nå sit nye, højere maksimum ved en højere indkomst end med gældende regler. Samtidig forlænges det indkomstinterval, hvor beskæftigelsesfradraget bidrager til at reducere marginals-katten på arbejdsindkomst.

For et umiddelbart mindre provenu på 5 mia. kr. kan det maksimale beskæftigelsesfradrag forhøjes med ca. 27.700 kr. (dvs. til i alt 64.200 kr. i 2017-niveau med 2025-regler), når satsen for beskæftigelsesfradraget fastholdes uændret på 10,65 pct. Dermed øges den indkomstgrænse, hvor det maksimale beskæftigelsesfradrag opnås, fra 342.700 kr. til ca. 602.600 kr. før arbejdsmarkedsbidrag – dvs. til et niveau noget over topskattegrænsen, som udgør 543.200 kr. før arbejdsmarkedsbidrag. I indkomstintervallet mellem den gældende og den nye grænse vil personer med arbejdsindkomst få reduceret marginals-katten med 2,65 pct.-point, *jf. det skraverede felt i figur 3.8*. Forhøjelsen af det maksimale beskæftigelsesfradrag vil alene berøre de ca. 30 pct. af skatteyderne, der har arbejdsindkomst over den nuværende maksimumsgrænse.

En forhøjelse af maksimum for beskæftigelsesfradraget for 5 mia. kr. skønnes at øge det samlede arbejdsudbud svarende til ca. 4.650 fuldtidspersoner, hvoraf langt størstedelen skyldes en timeeffekt på ca. 4.450 personer, mens deltagelseeffekten bidrager med ca. 200 personer, *jf. figur 3.4*. Den forholdsvis store forhøjelse i

arbejdsudbuddet via timeeffekten afspejler blandt andet, at der er forholdsvis mange personer i det indkomst-interval, hvor marginalsatten nedsættes (svarende til knap 25 pct. af alle skatteydere). Endvidere indebærer forhøjelsen af det maksimale beskæftigelsesfradrag også, at marginalsatten reduceres for topskatteydere i et indkomstinterval på godt 60.000 kr. over den nuværende topskattegrænse.

Figur 3.8. Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

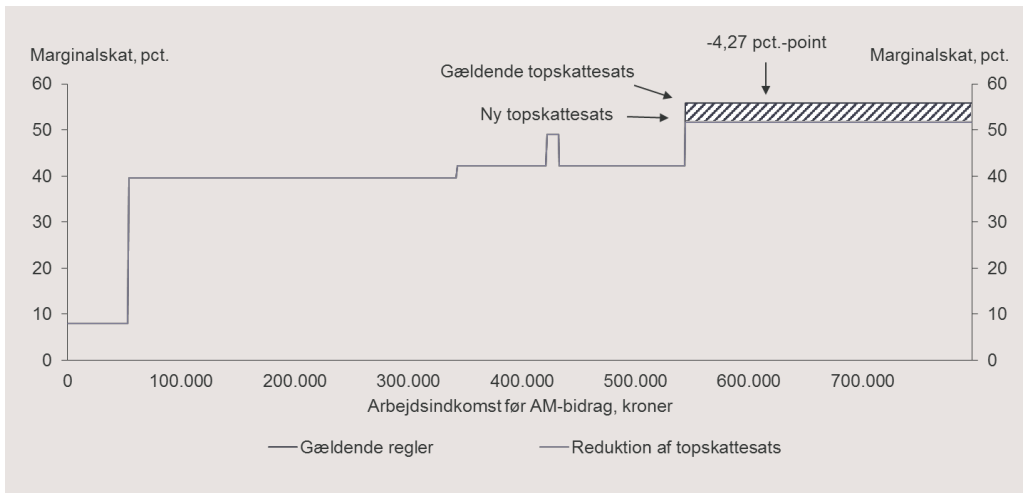
Forhøjelsen af det maksimale beskæftigelsesfradrag skønnes at indebære et dynamisk provenu på ca. 1 mia. kr., hvilket indebærer en selvfinansieringsgrad på ca. 27½ pct., jf. tabel 3.2 ovenfor. Selvfinansieringsgraden er dermed lidt lavere end ved en tilsvarende nedsættelse af topskattesatsen eller forhøjelse af topskattegrænsen, selvom de hypotetiske topskattelettelser indebærer en mindre forøgelse af arbejdsudbuddet, jf. figur 3.4 og nedenfor. Det hænger sammen med, at de personer, der øger arbejdsudbuddet ved en forhøjelse af det maksimale beskæftigelsesfradrag, gennemsnitligt har en lidt lavere timeløn end de personer, der omfattes af en nedsættelse af topskatten, jf. figur 3.8.

Det bemærkes, at selvfinansieringsgraden ved en forhøjelse af det maksimale beskæftigelsesfradrag varierer forholdsvis meget med størrelsen af skattelettelsen. Ved en mindre omfattende ændring, fx svarende til et umiddelbart mindre provenu på 1 mia. kr., skønnes selvfinansieringsgraden at være noget mindre, svarende til ca. 21½ pct., jf. Appendiks 3B. Forskellen afspejler, at ved en mindre forhøjelse af det maksimale fradrag vil ændringen ikke indebære en marginalskattelettelse for personer, der betaler topskat, men alene for personer med indkomster under topskattegrænsen.

Nedsættelse af topskattesatsen

Topskattesatsen udgør 15 pct. og betales af den del af den personlige indkomst, der overstiger topskattegrænsen på 499.700 kr. (i 2017-niveau med 2025-regler), hvilket svarer til en arbejdsindkomst på ca. 543.200 kr. før arbejdsmarkedsbidrag. For et umiddelbart mindreprovenu på 5 mia. kr. kan topskattesatsen nedsættes med 4,64 pct.-point. Det indebærer en nedsættelse af marginalsatten på arbejdsindkomst med ca. 4,27 pct.-point for alle topskatteydere²⁸, jf. det skraverede felt i figur 3.9. Det er ca. 9 pct. af alle skattepligtige, der berøres af ændringen.

Figur 3.9. Nedsættelse af topskattesatsen

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

En nedsættelse af topskattesatsen med 4,64 pct.-point skønnes at øge det samlede arbejdsudbud svarende til ca. 3.150 fuldtidspersoner, hvoraf langt den overvejende del skyldes timeeffekten, jf. figur 3.4. Det dynamiske provenu skønnes at udgøre ca. 1,2 mia. kr., hvilket svarer til en selvfinansieringsgrad på ca. 31 pct.

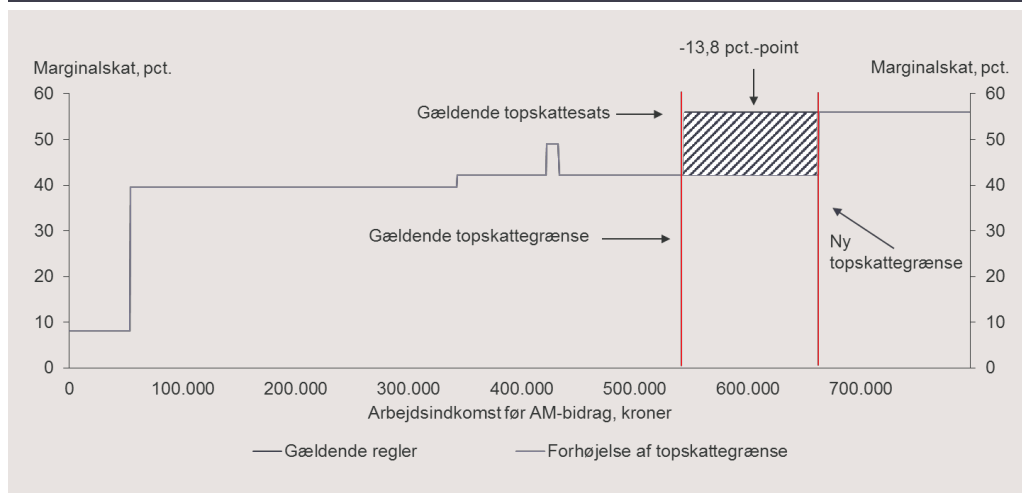
Forhøjelse af topskattegrænsen

For 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu kan topskattegrænsen forhøjes med ca. 111.000 kr., hvilket svarer til ca. 120.700 kr. før arbejdsmarkedsbidrag (i 2017-niveau). Det indebærer, at alle topskatteydere med arbejdsindkomster mellem den nuværende topskattegrænse på 543.200 kr. før arbejdsmarkedsbidrag (2017-niveau med 2025-regler) og den nye hypotetiske grænse på 663.900 kr. får nedsat marginalsatten med ca.

²⁸ Når der korrigeres for arbejdsmarkedsbidraget på 8 pct., svarer en nedsættelse af topskattesatsen med 4,64 pct.-point til en lempelse af marginalsatten på $4,64 \cdot (1 - 0,08) = 4,27$ pct.-point. Det er forudsat, at det skrå skatteloft nedsættes parallelt med nedsættelsen af topskattesatsen. Det indebærer, at nedslaget for det skrå skatteloft (i højskattekommuner) er uændret.

13,8 pct.-point²⁹, idet de ikke længere vil skulle betale topskat, *jf. det skraverede felt i figur 3.10*. Alle nuværende topskatteydere får en skattelettelse, men for personer med indkomster over den nye hypotetiske top-skattegrænse er marginalsatten uændret.

Figur 3.10. Forhøjelse af topskattegrænsen

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

En forhøjelse af topskattegrænsen for 5 mia. kr. skønnes at øge det samlede arbejdsudbud svarende til ca. 4.350 fuldtidspersoner, hvoraf langt hovedparten skyldes timeeffekten, *jf. figur 3.4*. Den dynamiske provenuvirkning udgør ca. 1,2 mia. kr., svarende til en selvfinansieringsgrad på ca. 31 pct. De to former for topskattelettelser har dermed omtrent samme selvfinansieringsgrad, selvom forøgelsen af arbejdsudbuddet er noget større ved en forhøjelse af topskattegrænsen end ved en nedsættelse af topskattesatsen. Det afspejler, at det dynamiske provenu pr. person er noget lavere ved en forhøjelse af topskattegrænsen end ved en nedsættelse af topskattesatsen.

Det bemærkes, at tætheden i indkomstfordelingen er faldende, i takt med at indkomsten stiger. Det indebærer, at reduktionen i antallet af personer, der betaler topskat, vil være gradvist aftagende i takt med, at topskattegrænsen forhøjes – selvfinansieringsgraden vil ligeledes være aftagende i takt med stigende forhøjelser af topskattegrænsen, *jf. Appendiks 3B*.

²⁹Når der korrigeres for arbejdsmarkedsbidrag på 8 pct., udgør nedsættelsen af marginalskatten $15 \cdot (1 - 0,08) = 13,8$ pct.-point.

3.5 Fordelingsvirkninger af ændringer i personskatterne

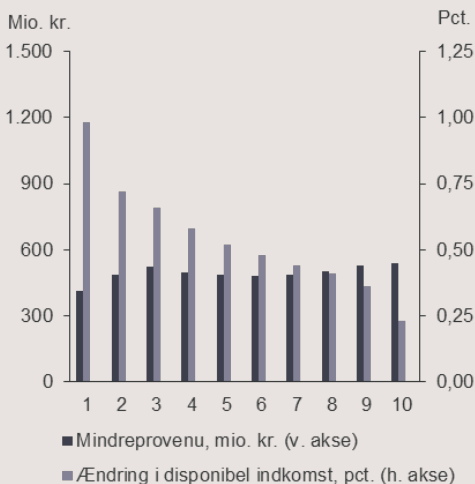
Indkomstskatterne reducerer forskellene i de disponible indkomster og bidrager dermed til at udjævne forskellene i befolkningens forbrugsmuligheder. Der er imidlertid forskel på, hvor meget de forskellige elementer i personbeskatningen påvirker indkomstfordelingen.

Højere personfradrag og lavere bundskattesats

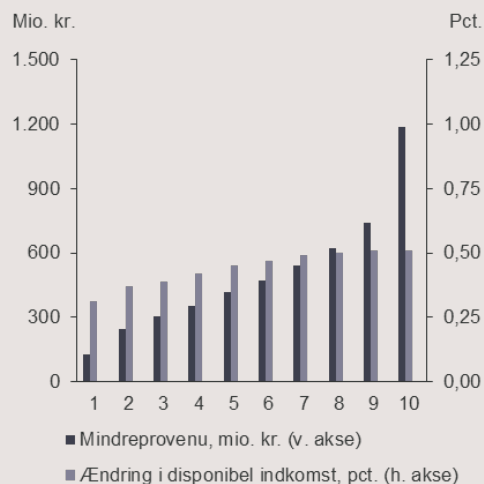
En *forhøjelse af personfradraget* indebærer omtrent den samme skattelettelse i kr. for alle indkomstgrupper, men opgjort i procent af den disponible indkomst er ændringen størst for personer i 1. indkomstdecil og mindst i toppen af indkomstfordelingen, *jf. de grå søjler i figur 3.11*. Derfor vil en forhøjelse af personfradraget reducere de samlede indkomstforskelle (med 0,09 pct.-point målt ved Gini-koefficienten). Mindreprovenuet i mio. kr. ved en forhøjelse af personfradraget er nogenlunde ligeligt fordelt mellem indkomstdecilerne, *jf. de mørkeblå søjler i figur 3.11*.

Fordelingsvirkninger af højere personfradrag og lavere bundskat for 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

Figur 3.11. Højere personfradrag

Figur 3.12. Lavere bundskattesats

Anm.: Opgørelsen afspejler fordelingen af det skønnede skatteprovenu på baggrund af antal skatteydere i 2014, opgjort efter 2025-regler og fordelt på indkomstdeciler efter ækvivaleret disponibel indkomst, hvor der er taget højde for stordriftsfordele, dvs. at indkomsten er opgjort på familieniveau og fordelt på alle familiens medlemmer.

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

En *nedsættelse af bundskattesatsen* indebærer som udgangspunkt den samme procentvise ændring i skattebetalingen for den del af indkomsterne, der overstiger personfradraget. Fordi personfradraget har størst vægt i bunden af indkomstfordelingen, udgør den gennemsnitlige skattelettelse ved en nedsættelse af bundskatten imidlertid en svagt stigende andel af indkomsten, *jf. de grå søjler i figur 3.12*. Derfor indebærer en nedsættelse af bundskattesatsen en lille forøgelse af indkomstforskellene (med 0,03 pct.-point målt ved Gini-koefficienten). Mindreprovenuet i mio. kr. er omtrent proportionalt stigende med indkomsten og er derfor klart størst i 10. indkomstdecil, *jf. de mørkeblå søjler i figur 3.12*.

Højere beskæftigelsesfradrag

Beskæftigelsesfradraget er et ligningsmæssigt fradrag i indkomstskatten, der alene gives til beskæftigede personer.

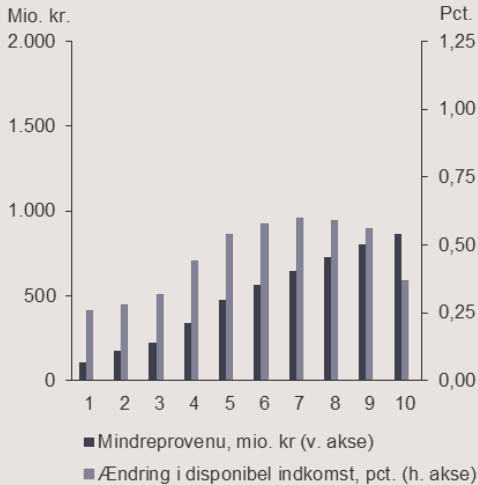
En *forhøjelse af satsen for beskæftigelsesfradraget* (hvor indkomstgrænsen for det maksimale beskæftigelsesfradrag holdes uændret) indebærer størst procentmæssig fremgang i den disponible indkomst for personer i 6.-8. indkomstdecil – dvs. for indkomster lidt over medianindkomsten – mens den procentmæssige indkomstfremgang er aftagende for de øverste indkomstdeciler, *jf. de grå søjler i figur 3.13*. De samlede indkomstforskelle øges derfor kun marginalt (med 0,02 pct.-point målt ved Gini-koefficienten, dvs. lidt mindre end ved en nedsættelse af bundskattesatsen). Mindreprovenuet er stigende med indkomsten, men er ikke markant højere i de øverste indkomstdeciler, *jf. de mørkeblå søjler i figur 3.13*.

Hvis *maksimum for beskæftigelsesfradraget øges*, men satsen fastholdes uændret, vil den indkomstgrænse, hvor det maksimale beskæftigelsesfradrag opnås, øges. Det er alene personer med arbejdsindkomster over den nuværende indkomstgrænse for det maksimale beskæftigelsesfradrag, der får et højere beskæftigelsesfradrag.

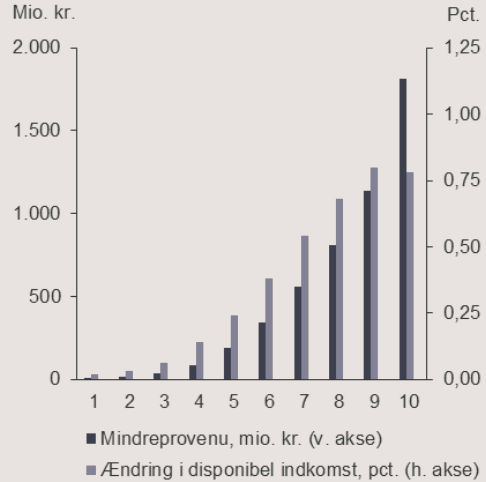
En forhøjelse af det maksimale beskæftigelsesfradrag vil derfor have en anden fordelingsprofil end en forhøjelse af satsen for beskæftigelsesfradraget, idet skattelettelsen ved et højere maksimalt fradrag giver den største procentmæssige indkomstfremgang for personer i 9. decil, mens personer i de to nederste indkomstdeciler slet ikke oplever lavere skattebetaling, *jf. de grå søjler i figur 3.14*. De samlede indkomstforskelle øges derfor en del mere (med 0,15 pct.-point målt ved Gini-koefficienten mod de ovennævnte 0,02 pct.-point ved en forhøjelse af satsen). Mindreprovenuet i mio. kr. tilfalder overvejende personer i den øverste halvdel af indkomstfordelingen og er klart størst i 10. indkomstdecil, *jf. de mørkeblå søjler i figur 3.14*.

Fordelingsevirkninger af ændringer i beskæftigelsesfradraget for 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

Figur 3.13. Højere sats for beskæftigelsesfradraget

Figur 3.14. Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget

Anm.: Se anmærkning til figur 3.11.
Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

Lavere topskat

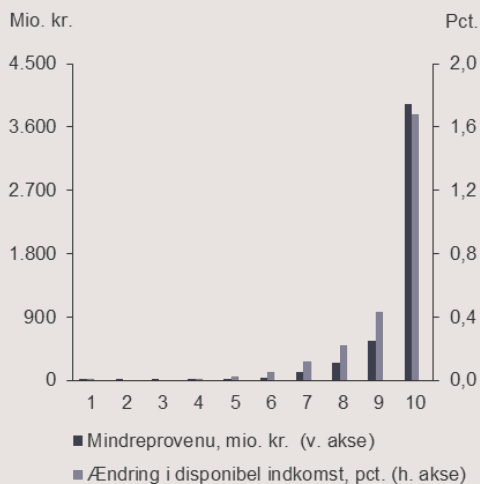
En *nedsættelse af topskattesatsen* øger helt overvejende den disponible indkomst for personer i toppen af indkomstfordelingen, herunder primært i 10. indkomstdecil, mens personer i 1.-6. indkomstdecil stort set ikke opnår nogen lempelse i skattebetalingen, jf. *de grå søjler i figur 3.15*. De samlede indkomstforskelle øges derfor forholdsvis meget (med 0,28 pct.-point målt ved Gini-koefficienten). Mindreprovenuet i mio. kr. tilfalder også i overvejende grad personer i 10. indkomstdecil, jf. *de mørkeblå søjler i figur 3.15*.

En *forhøjelse af topskattegrænsen* indebærer ligeledes, at den procentmæssige indkomstfremgang er størst for personer i 10. indkomstdecil. En større del af skattelettelsen tilfalder dog de andre indkomstdeciler i den øverste halvdel af indkomstfordelingen, jf. *de grå søjler i figur 3.16*. Fordelingsevirkningen af en forhøjelse af topskattegrænsen er dermed forholdsvis stor (Gini-koefficienten forøges med 0,24 pct.-point), men dog lidt mindre end ved en nedsættelse af topskattesatsen.

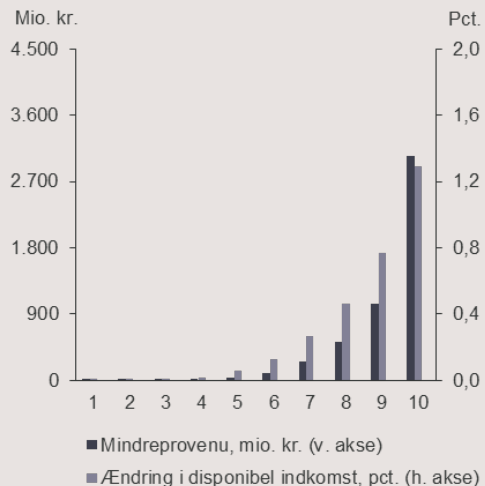

Fordelingsvirkninger af lettelser i topskatten for 5 mia. kr. i umiddelbart mindreprovenu

Figur 3.15. Lavere topskattesats

Figur 3.16. Højere topskattegrænse

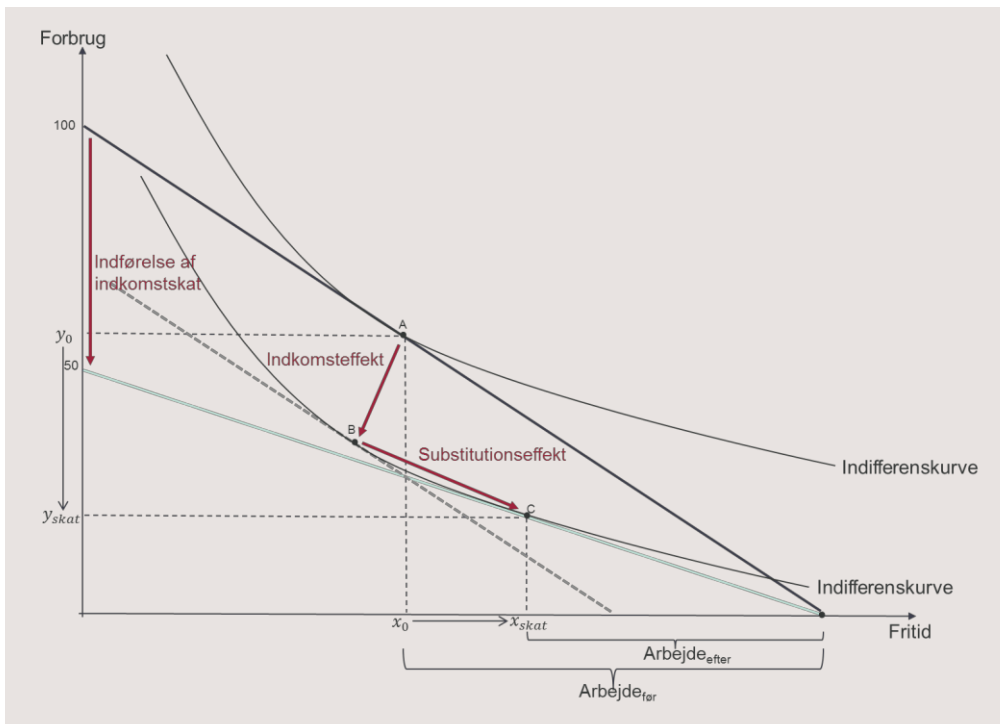
Anm.: Se anmærkning til figur 3.11.
 Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.

Appendiks 3A. Skat og adfærd

Skatter påvirker folks adfærd på flere måder, blandt andet via ændringer i forbrugsmønstre og opsparing samt arbejdsudbuddet. En række empiriske undersøgelser peger på, at en højere skat på arbejdsindkomst har en klar tendens til at reducere arbejdsudbuddet. Men hvad er egentlig årsagen hertil? Det kan illustreres ved et forenklet, teoretisk eksempel, der viser virkningen af at indføre en skat på indkomst, *jf. figur 3A.1.*

Man skal i udgangspunktet forestille sig en situation *helt uden skatter*. En person kan vælge mellem at arbejde og holde fri. Hvis han arbejder hele døgnet (og dermed slet ikke har nogen fritid), kan han opnå en løn og dermed en forbrugsmulighed på 100. Hvis han omvendt kun holder fri (og altså slet ikke arbejder), har han en forbrugsmulighed på 0. Denne lineære sammenhæng mellem hhv. arbejde/fritid og løn/forbrugsmulighed er udtrykt ved den mørkeblå linje i figur 3A.1, som også kaldes *budgetkurven*.

Figur 3A.1. Adfærdsvirkninger ved indførelse af indkomstskat

Kilde: Egne beregninger.

I praksis vil en almindelig person ønske både at have en vis mængde forbrug og en vis mængde fritid. Dette ønske er udtrykt ved de grå (konvekse) kurver i figur 3A.1, som kaldes "indifferenskurver", fordi de viser forskellige kombinationer af forbrug og fritid, som personen vil være "lige tilfreds" med at få. Formen på kurverne afspejler, at jo mere personen har af den ene "vare" i forvejen, desto mere vil han være parat til at opgive for at få lidt mere af den anden vare. Hvis han fx har meget lidt fritid, men et stort forbrug, vil han være parat til at opgive forholdsvis meget forbrug for at få lidt mere fritid. Jo længere mod "nord-øst" indifferenskurven ligger, desto mere tilfreds er personen overordnet set. Personen vil derfor som udgangspunkt vælge den kombination af forbrug og fritid, hvor den mørkeblå budgetkurve netop tangerer en indifferenskurve, svarende til punkt A i figur 3A.1.

Nu skal man forestille sig, at der indføres en (proportional) indkomstskat på 50 pct. – hvad sker der så? Som udgangspunkt halveres den disponible indkomst og dermed den forbrugsmulighed, som personen kan opnå ved et givet arbejdsomfang. Det svarer til, at sammenhængen mellem arbejde og forbrugsmulighed nu er udtrykt ved den lysegrønne budgetkurve i figur 3A.1. Dette fører til to modsatrettede effekter, som kaldes *indkomsteffekten* og *substitutionseffekten*.

Indkomsteffekten afspejler den isolerede virkning af, at indkomstskatten har reduceret personens forbrugsmulighed, og bevirker isoleret set, at personen ønsker at arbejde mere og holde mindre fri for (delvis) at oprettholde den oprindelige forbrugsmulighed. Det svarer til bevægelsen fra punkt A til punkt B i figur 3A.1.

Substitutionseffekten afspejler derimod den isolerede virkning af, at "bytteforholdet" mellem forbrug og fritid er blevet ændret - det er alt andet lige blevet mere attraktivt at holde fri, fordi man nu kun kan opnå det halve forbrug ved at arbejde, svarende til at den lysegrønne budgetkurve har en fladere hældning end den oprindelige mørkeblå budgetkurve. Personen vil nu vælge den kombination af forbrug og fritid, hvor den lysegrønne budgetkurve tangerer en indifferenskurve, hvilket svarer til punkt C i figur 3A.1. Bevægelsen fra punkt B til C afspejler substitutionseffekten.

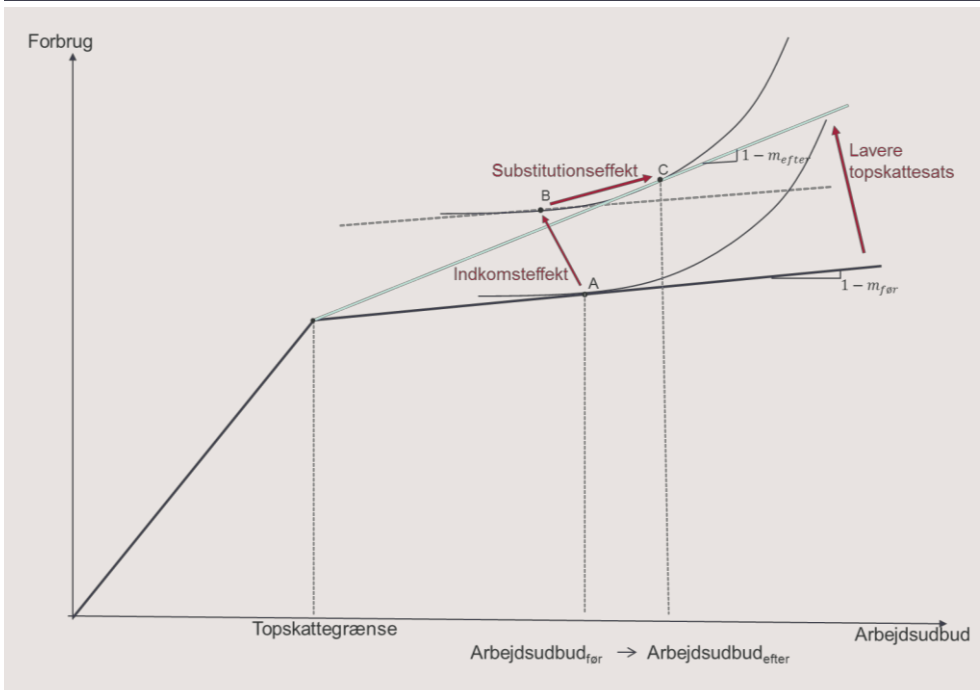
Hvis substitutionseffekten samlet set er stærkere end indkomsteffekten – som det er tegnet i figur 3A.1, og som de empiriske erfaringer overvejende peger på – vil personen vælge at reducere sit arbejdsudbud og holde mere fri.

Ved et progressivt skattesystem – som det danske – er arbejdsudbudsmekanismerne mere komplicerede end ved et proportionalt skattesystem. Nedenfor illustreres ændringer i personskatten i et progressivt skattesystem ved henholdsvis en nedsættelse af topskattesatsen og en forhøjelse af topskattegrænsen.

Arbejdsudbudsvirkning af en hypotetisk nedsættelse af topskattesatsen

Med udgangspunkt i det teoretiske eksempel på virkningen af at *indføre* en proportional indkomstskat betragtes nu de teoretiske virkninger af at *nedsætte* topskattesatsen i et progressivt skattesystem, nogenlunde svarende til det danske, jf. figur 3A.2. Det bemærkes, at arbejdsudbuddet vokser ud af x-aksen (modsat figur 3A.1), hvilket betyder, at budgetkurven og indifferenskurverne får den modsatte hældning af figur 3A.1.

Figur 3A.2. Ændring i arbejdsudbuddet ved nedsættelse af topskattesatsen

Kilde: Egne beregninger.

I dette eksempel har personen som udgangspunkt valgt en kombination af arbejde/fritid og forbrug svarende til punkt A i figur 3A.2 og skal nu vælge, hvad han vil gøre, hvis topskattesatsen nedsættes fra $m_{før}$ til m_{efter} . Den mørkeblå rette linje viser budgetkurven før ændringen i topskattesatsen, og hældningen afspejler, hvor meget der kan forbruges ved at arbejde lidt mere. Jo lavere marginalskat (dvs. jo mere, der kan forbruges efter skat), desto stejlere er budgetkurvens hældning. Den hypotetiske nedsættelse af topskattesatsen er illustreret ved overgangen fra den mørkeblå linje til den lysgrønne lidt stejlere budgetkurve, jf. figur 3A.2.

Den samlede effekt på arbejdsudbuddet er positiv, da den lavere topskattesats indebærer, at personen vælger at bevæge sig fra punkt A til punkt C. Bevægelsen fra A til B illustrerer *indkomsteffekten*, hvor den disponible

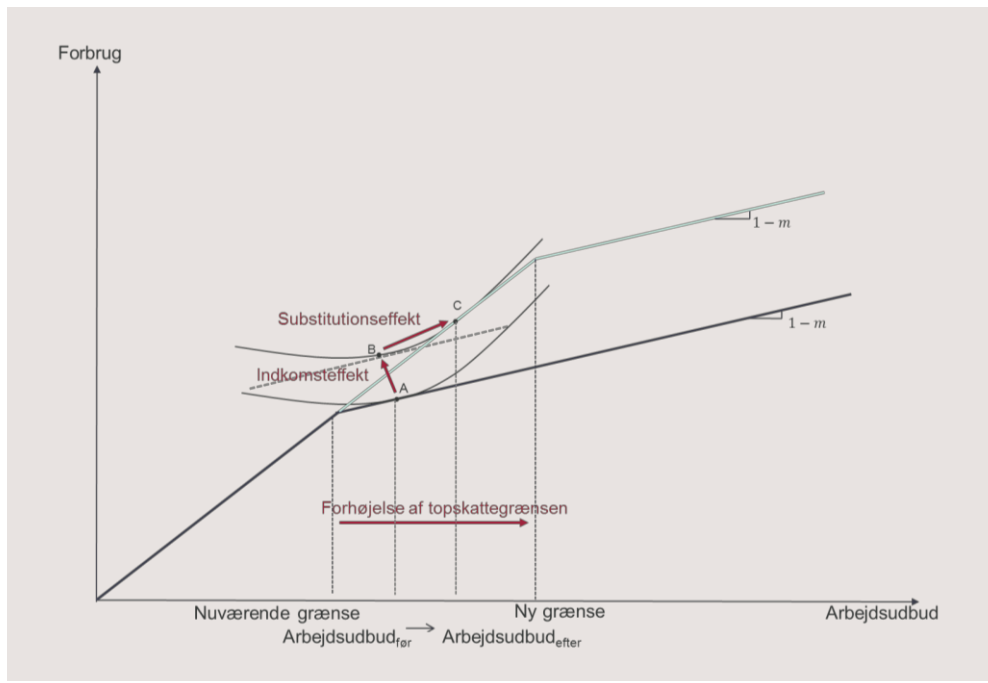
indkomst er blevet højere, hvilket isoleret set trækker i retning af at reducere arbejdsudbuddet. Bevægelsen fra B til C illustrerer *substitutionseffekten*, hvor den lavere marginalskat gør det mere attraktivt at arbejde fremfor at holde fri, og arbejdsudbuddet derfor isoleret set øges.

Arbejdsudbudsvirkning af en hypotetisk forhøjelse af topskattegrænsen

Nu betragtes de teoretiske virkninger af en forhøjelse af *topskattegrænsen*. I modsætning til situationen med en nedsættelse af topskattesatsen vil virkningen af en forhøjelse af topskattegrænsen afhænge af, om personen i udgangspunktet har en indkomst under eller over niveauet for den nye topskattegrænse.

Hvis en person har indkomst *under* den nye topskattegrænse (og over den nuværende grænse), vil forhøjelsen af topskattegrænsen indebære en reduktion af marginalsatten, svarende til at personen ikke længere betaler topskat. Adfærdsmekanismen vil dermed svare til effekterne ved en nedsættelse af topskattesatsen, *jf. figur 3A.2* ovenfor, og arbejdsudbuddet vil samlet set øges svarende til bevægelsen fra A til C, *jf. figur 3A.3*. Bevægelsen fra A til B afspejler indkomsteffekten, og bevægelsen fra B til C afspejler substitutionseffekten.

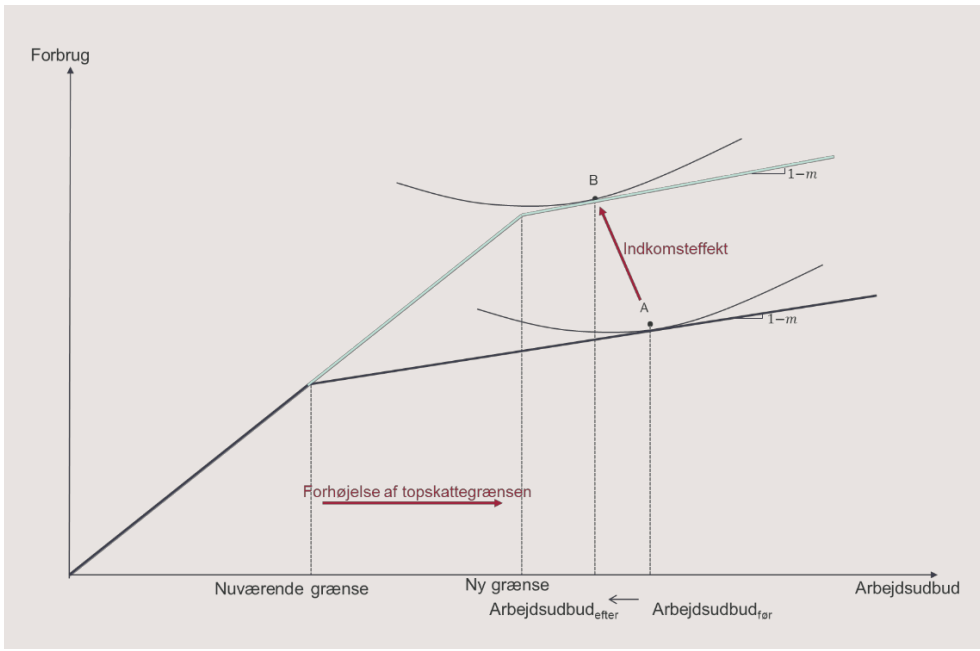
Figur 3A.3. Ændring i arbejdsudbuddet ved en forhøjelse af topskattegrænsen (person med indkomst mellem den gamle og den nye grænse)

Kilde: Egne beregninger.

Hvis personen derimod har en indkomst *over* den nye topskattegrænse, vil marginalsatten være uændret, og der er derfor ikke nogen substitutionseffekt, jf. figur 3A.4. Forhøjelsen af topskattegrænsen indebærer i dette tilfælde således kun en indkomsteffekt som følge af den øgede købekraft, hvilket isoleret set vil reducere arbejdsudbuddet, jf. bevægelsen fra punkt A til B i figur 3A.4.

Figur 3A.4. Ændring i arbejdsudbuddet ved en forhøjelse af topskattegrænsen (person med indkomst over den nye grænse)

Kilde: Egne beregninger.

Appendiks 3B. Virkninger på arbejdsudbud, dynamisk provenu og fordeling ved lempelser af personskatterne

	Niveau 2017 Regler 2025	Ændring	Umid- del- bart pro- venu	Efter tilbage- løb	Dynamisk Provenu						Arbejdsudbud			Selvfinan- sierings- grad	Ændring i Gini- koeffi- cient	
					Pct.- point /kr.	I alt	Timeeffekt		Deltagelses- effekt	Efter tilbage- løb og adfærd	I alt	Time- effekt	Deltagelses- effekt			
							I alt	Substitutions- effekt								Indkomst- effekt
Umiddelbart mindreprovenu på ca. 1 mia. kr.																
Højere personfradrag	45.000 kr.	600	1.000	760	-50	-30	10	-30	-20	810	-220	-130	-90	-6,7	-0,02	
Lavere bundskattesats	12,20 pct.	-0,09	1.000	760	60	50	90	-40	10	700	260	240	20	7,8	0,01	
Højere sats for beskæftigelsesfradraget	10,65 pct.	0,51	1.000	760	70	0	10	-10	60	690	350	120	230	8,6	0,00	
Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget	36.500 kr.	2.900	1.000	760	160	140	170	-30	20	590	880	790	90	21,5	0,02	
Lavere topskattesats	15,00 pct.	-0,93	1.000	760	260	260	290	-30	0	500	670	660	10	34,3	0,06	
Højere topskattegrænse	499.700 kr.	16.900	1.000	760	260	260	290	-30	10	490	980	960	20	35,0	0,04	
<i>Højere besk.fradrag for enlige forsørgere</i>	<i>6,25 pct.</i>	<i>15,20</i>	<i>1.000</i>	<i>760</i>	<i>110</i>	<i>0</i>	<i>-10</i>	<i>10</i>	<i>110</i>	<i>650</i>	<i>540</i>	<i>110</i>	<i>430</i>	<i>14,0</i>	<i>-0,04</i>	
Umiddelbart mindreprovenu på ca. 3 mia. kr.																
Højere personfradrag	45.000 kr.	1.800	3.000	2.270	-150	-80	20	-100	-70	2.420	-670	-390	-280	-6,7	-0,06	
Lavere bundskattesats	12,20 pct.	-0,27	3.000	2.270	170	150	260	-110	20	2.170	790	720	70	7,6	0,02	
Højere sats for beskæftigelsesfradraget	10,65 pct.	1,51	3.000	2.270	180	0	10	-10	180	2.080	990	310	690	8,1	0,01	
Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget	36.500 kr.	10.900	3.000	2.270	510	500	590	-90	20	1.750	2.730	2.570	170	22,6	0,07	
Lavere topskattesats	15,00 pct.	-2,78	3.000	2.270	740	730	820	-90	10	1.520	1.940	1.910	30	32,8	0,17	
Højere topskattegrænse	499.700 kr.	57.300	3.000	2.270	700	700	790	-90	10	1.560	2.700	2.650	50	31,1	0,14	
Umiddelbart mindreprovenu på ca. 5 mia. kr.																
Højere personfradrag	45.000 kr.	3.000	5.000	3.780	-260	-130	40	-170	-120	4.030	-1.120	-650	-470	-6,8	-0,09	
Lavere bundskattesats	12,20 pct.	-0,45	5.000	3.780	290	260	430	-180	30	3.490	1.310	1.200	110	7,6	0,03	
Højere sats for beskæftigelsesfradraget	10,65 pct.	2,53	5.000	3.780	300	10	20	-20	300	3.470	1.660	520	1.150	8,1	0,02	
Højere maksimum for beskæftigelsesfradraget	36.500 kr.	27.700	5.000	3.780	1.040	980	1.130	-160	60	2.740	4.650	4.450	210	27,4	0,15	
Lavere topskattesats	15,00 pct.	-4,64	5.000	3.780	1.180	1.170	1.310	-140	10	2.600	3.140	3.090	50	31,2	0,28	
Højere topskattegrænse	499.700 kr.	111.000	5.000	3.780	1.180	1.160	1.310	-150	20	2.590	4.350	4.270	80	31,3	0,24	

Anm.: De angivne grænser for personfradraget og topskattegrænsen er efter arbejdsmarkedsbidrag. Beregningerne tager udgangspunkt i 2025-regler i 2017-niveau. For de typer skattelettelser, der påvirker den højeste marginalskat – lavere bundskattesats og lavere topskattesats – er det forudsat, at det skrå skatteloft for personlig indkomst nedsættes parallelt med ændringen i skattesatsen. Det dynamiske provenu afspejler alene ændringen i det kvantitative arbejdsudbud, og der indgår ikke eventuelle afledte effekter fra hovedaktionærers indkomststransformation. Der tages forbehold for afrundinger.

Kilde: Egne beregninger på lovmodellen.